

اقدام فوری

سه مدافع حقوق بشر دست به اعتصاب غذا زده‌اند

دو زن مدافع حقوق بشر و زندانی عقیدتی گلرخ ابراهیمی ایرانی و آتنا دائمی از ۱۴ بهمن در اعتراض به انتقال به زندان شهر ری در جنوب تهران، که محل نگهداری زنان محکوم به جرایم خشن است، اعتصاب غذا کرده‌اند. پیش‌تر از آن در ۷ بهمن، آرش صادقی مدافع حقوق بشر نیز با دست زدن به اعتصاب غذا خواهان بازگرداندن گلرخ ابراهیمی ایرانی و آتنا دائمی به زندان اوین شد. او به شدت بیمار است.

آتنا دائمی و گلرخ ابراهیمی ایرانی، دو مدافع حقوق بشر که به ناحق زندانی شده‌اند، در ۴ بهمن ماه از زندان اوین به زندان شهر ری (که قرچک نیز نامیده می‌شود) در ورامین نزدیکی تهران منتقل شدند. این زنان اظهار کرده‌اند که مسولان مرد زندان آن‌ها را مورد ناسزا و توهین‌های جنسی قرار داده و هنگامی که آن‌ها به صورت مسالمت‌آمیز اعتراض کردند که انتقال‌شان غیرقانونی و ناقض اصل تفکیک زندانیان است شروع به ضرب و شتم آن‌ها کردند. گلرخ ابراهیمی و آتنا دائمی از ۱۴ بهمن در اعتراض به این انتقال اعتصاب کرده‌اند.

گلرخ ابراهیمی ایرانی و آتنا دائمی در خطر جدی شکنجه و دیگر بدرفتاری‌ها قرار دارند. زندان شهر ری سابقاً یک مرغداری بوده است و در آنجا صدها زن که به جرایم خشن محکوم شده‌اند در شرایط پرازدحام و غیر بهداشتی و بدون دسترسی به آب آشامیدنی سالم، غذای مناسب، دارو و هوای تازه نگهداری می‌شوند. گزارش‌های دریافتی از این زندان حاکی از شیوع بیماری‌های عفونی، مصرف گسترده مواد مخدر و سطح بالای خشونت هم در بین زندانیان و هم توسط مأموران علیه زندانیان است. در طول سالیان گذشته مقامات ایران بارها زندانیان عقیدتی زن را به خاطر صریح الکلام بودن به انتقال به زندان شهر ری تهدید کرده‌اند.

مدافع حقوق بشر آرش صادقی نیز از ۷ بهمن در اعتراض به انتقال غیرقانونی همسرش گلرخ ابراهیمی ایرانی و آتنا دائمی به زندان شهر ری دست به اعتصاب غذا زده است. این موضوع باعث افزایش نگرانی در مورد سلامت او شده چرا که او در حال حاضر مبتلا به مشکلات شدید گوارشی و تنفسی، درد و خونریزی معده و تپش نامنظم قلب است. از دی ماه سال ۹۵ پزشکان زندان به کرات گفته‌اند که آرش صادقی نیاز دارد مدتی طولانی در بیمارستان بستری شود. با این وجود مقامات عامدانه مانع انتقال او به بیمارستان شده‌اند تا او را به خاطر اعتصاب غذای قبلی‌اش مجازات کنند. عفو بین‌الملل پیش‌تر گفته بود که این بدرفتاری مصداق شکنجه است.

لطفاً نامه‌ای به زبان فارسی، انگلیسی یا هر زبان دیگری که می‌دانید، بنویسید و از مقامات بخواهید؛

- آرش صادقی، گلرخ ابراهیمی و آتنا دائمی را فوراً و بدون قید و شرط آزاد کنند، چرا که آن‌ها زندانیان عقیدتی هستند و تنها به خاطر فعالیت‌های مسالمت‌آمیز حقوق بشری زندانی شده‌اند؛
- از استفاده از عدم دسترسی به خدمات درمانی به عنوان ابزاری برای آزار و مجازات آرش صادقی دست کشیده و دسترسی فوری او به مراقبت‌های پزشکی تخصصی در بیرون از زندان را تضمین کنند؛
- فوراً نسبت به بهبود وضعیت زندان شهر ری اقدام کنند، از جمله با تضمین دسترسی همه زندانیان به خدمات پزشکی مناسب، آب آشامیدنی پاک، امکانات بهداشتی مناسب، غذای کافی و با کیفیت و تخت خواب و ملافه‌های تمیز؛ اطمینان حاصل کنند که با همه‌ی زندانیان مطابق با قوانین و استانداردهای بین‌المللی از جمله قوانین نلسون ماندلا رفتار شود؛ و اجازه دهند که بازرسان بین‌المللی از زندان شهر ری بازدید کنند.

لطفاً درخواست‌ها را تا قبل از ۲۵ اسفند ۱۳۹۶ به آدرس‌های زیر ارسال نمایید؛

معاونت حقوق شهروندی ریاست جمهوری
شهیندخت مولوردی
خیابان استاد نجات الهی، بعد از تقاطع سپند،
پلاک ۱۶۲
تهران، ایران

رئیس زندان شهر ری
مهدی محمدی
بزرگراه ورامین، قرچک، شهر ری
تهران، ایران

رئیس ستاد حقوق بشر قوه قضاییه
محمد جواد لاریجانی
خیابان ولی عصر، تقاطع نیایش
تهران، ایران

اقدام فوری

اطلاعات تکمیلی

در تاریخ ۴ بهمن، گلرخ ابراهیمی ایرایی و آتنا دائمی به بند ۲ الف زندان اوین که تحت نظارت سپاه پاسداران است، منتقل شدند. بعد از چهار ساعت نگهداری در آنجا به آن‌ها گفته شد که قرار است به بیرون از زندان منتقل شوند. بعد از درخواست مکرر که چرا و به کجا منتقل خواهند شد، به آن‌ها مدرکی نشان داده شد که نشان می‌داد دادیار زندان دستور انتقال آن‌ها به زندان شهر ری را صادر کرده است. هنگامی که گلرخ ابراهیمی ایرایی و آتنا دائمی از رفتن خودداری کردند، یک مقام ارشد به ماموران دستور داد که این زنان را کتک زده و آن‌ها را به داخل ماشین هل دهند. هنگامی که نگهبانان مرد شروع به مشت و لگد زدن کردند، دو مامور زن ظاهراً مداخله کرده و ضرب و شتم را متوقف کردند. گلرخ ابراهیمی ایرایی و آتنا دائمی سپس به زندان شهر ری منتقل شدند. به نظر می‌رسد که این انتقال به تلافی سخن گفتن آزادانه‌ی این دو زن از پشت میله‌های زندان از جمله ارسال نامه و بیانیه بوده باشد.

از جمله موارد شکایتی که زندانیان سابق درباره شرایط زندان شهر ری مطرح کرده‌اند، تراکم بیش از حد ظرفیت، نبود تخت، کمبود شدید سرویس‌های توالیت و حمام، آب شور، جیره‌ی غذایی کم و با کیفیت پایین، قطع طولانی مدت آب گرم، مصرف گسترده مواد مخدر، شیوع بیماری‌های عفونی، کمبود مواد شوینده و تهویه بد، بوده است.

گلرخ ابراهیمی ایرایی به خاطر نوشتن یک داستان منتشر نشده در مورد سنگسار به شش سال زندان محکوم شده و از آبان ۱۳۹۵ در زندان به سر می‌برد. در فروردین ۱۳۹۶ با عفو نوزدی ۳۰ ماه از حکم زندان او کاسته شد. آتنا دائمی به خاطر فعالیت‌های حقوق بشری مسالمت‌آمیز از جمله نوشته‌های انتقادی در فیسبوک و توییتر علیه آمار وحشتناک اعدام در ایران و توزیع جزوه علیه مجازات اعدام به هفت سال زندان محکوم شده و از آذر ۱۳۹۵ زندانی است. (برای اطلاعات بیشتر تر درباره جزئیات پرونده‌ها به این گزارش رجوع کنید: «[گرفتار در گرداب سرکوب: مدافعان حقوق بشر زیر آماج حمله در ایران](#)»)

آرش صادقی به خاطر فعالیت‌های حقوق بشری مسالمت‌آمیز از جمله ارتباط با عفو بین‌الملل و ارسال اطلاعات مربوط به نقض حقوق بشر به گزارش‌گر ویژه سازمان ملل در امور حقوق بشر ایران و نمایندگان اتحادیه اروپا به مجموعاً ۱۹ سال زندان محکوم شده و از خرداد ۱۳۹۵ زندانی است. شرایط جسمی او از دی ۱۳۹۵، که به یک اعتصاب غذای ۷۱ روزه در اعتراض به حبس همسرش پایان داد، وخیم بوده است. با این وجود مقامات مانع از دسترسی وی به خدمات پزشکی ضروری در خارج از زندان شده‌اند و این ممانعت با هدف مجازات او صورت گرفته است.

در مهر ۱۳۹۶ آرش صادقی از زندان اوین به زندان رجایی‌شهر منتقل شد که آنجا نیز شرایط بسیار بدی دارد (برای اطلاعات بیشتر تر به این مطلب رجوع کنید: [شرایط غیرانسانی زندان رجایی شهر نیازمند توجه است](#)). در حال حاضر درجه حرارت در محل زندان بین ۴ تا منفی ۷ درجه سانتی‌گراد است، اما مقامات زندان فروشگاه زندان را از فروش پتو به زندانیان عقیدتی و سیاسی منع کرده‌اند. آرش صادقی گفته است که از زمان انتقال به زندان رجایی‌شهر، مسوولان زندان از ارائه منظم داروهایی که خانواده‌اش برای او می‌خرند و به زندان می‌آورند، سرباز زده‌اند. او حدود ۱۵ نوع دارو برای بیماری‌هایش مصرف می‌کند.

تحقیقات عفو بین‌الملل نشان داده است که مقامات دادستانی و زندانها به طور عامدانه از دسترسی زندانیان سیاسی و عقیدتی به مراقبت‌های پزشکی جلوگیری می‌کنند. در بسیاری موارد، این عمل بیرحمانه به منظور ارباب یا تنبیه زندانیان و یا اخذ اعترافات اجباری صورت می‌گیرد. ممانعت مقامات از دسترسی زندانیان به مراقبت‌های پزشکی چنانچه که عامدانه باشد، موجب رنج و درد شدید شود و به قصد مجازات، ارباب، فشار، کسب اعتراف و یا اعمال تبعیض صورت گیرد، مصادق شکنجه است. شکنجه مطابق قانون بین الملل جرم است و عاملان و آمران شکنجه قابل تعقیب و پیگیری بین‌المللی هستند (برای اطلاعات بیشتر به این گزارش رجوع کنید: «[به گروگان گرفتن سلامت: ممانعت بی‌رحمانه از مراقبت‌های پزشکی در زندانهای ایران](#)»)

